

[Kaj Hansen]

det samfundsgavnligt ved at gennemføre byfornyelsesprojekter. Men der kommer ingen virkelig byfornyelse i gang og slet ikke på en sådan måde, at de nuværende beboere kan blive boende efter byfornyelsen, hvis ikke lovgivningen ændres på en række områder. Det er simpelt hen en nødvendighed, at der stilles flere midler til rådighed og en betydelig bedre finansieringsordning for at få gang i byfornyelsen.

For at nå frem til besparelser på 1,5 mia kr. har regeringen to sælsomme og i deres karakter reaktionære ændringsforslag. Til merudgifter ved ny lovgivning er der i finanslovsforslaget afsat 450 mill. kr., men så kommer der en skrivelse til finansudvalget den 24. oktober 1978, hvori det meddeles, at beløbet nedsættes med 428,6 mill. kr., og i bemærkningerne står der, at besparelsen bl. a. fremkommer ved, at en ny studiestøttelov til 400 mill. kr. udskydes. Se, det var det. Men i følge ændringsforslaget, der fremkommer den 7. december 1978, skal beløbet nu nedsættes med 200 mill. kr. Se, hr. finansminister, nu må vi altså have en forklaring på, hvad det er, der foregår omkring studiestøtten. Bliver forslaget helt droppet, som jeg kan læse af bemærkningerne, eller er det sådan, at det kun skal halvt gennemføres, eller hvad er i virkeligheden meningen?

Det andet ændringsforslag går ud på at nedsætte tilskuddet til arbejdsløshedsdagpenge med 250 mill. kr. Det vil jeg gerne sige noget om, for ingen – og jeg understreger ingen – ved på nuværende tidspunkt, hvor de 250 mill. kr. skal spares, eller hvem der skal rammes af denne besparelse. Det er i virkeligheden ganske uhyggeligt, at der bare afsættes et beløb til besparelser, uden at det blot antydes, hvem det skal gå ud over. Derfor vil jeg sige ligeud, at de partier og medlemmer af det høje ting, som stemmer for denne besparelse – og det gælder også de socialdemokratiske medlemmer – uden at vide noget om forslaget, uden at vide noget om problemets reelle indhold, gør sig skyldige i en politisk forbrydelse mod de arbejdsløse. Men det er klart, at vedtages det alligevel, har fremskridtspartiet noget at glæde sig over.

Til regeringens synderegister hører ikke alene de arbejdsløshedsfremmende besparelser, men også indkomspolitikken og de dermed forbundne forbrugsnedskæringer, såle-

des momsforhøjelsen, der skal indbringe 3 mia kr., og den transaktion, der blev lavet med reguleringen af personfradrag. Det er en tragikomisk historie, man her har fundet på. Efter timelønsindeksen skulle personfradraget reguleres med 13 pct., men så fandt man snedigt ud af, at hvis man gik over til at regulere efter reguleringspristallet, kunne man nøjes med at regulere med 9 pct., og det gjorde man så. Keine Hexerei, nur Behändigkeit. I den forbindelse virker det totalt latterligt, når man for at højne den økonomiske aktivitet, som er aftalt mellem EF-landene, forhøjer personfradraget med 500 kr. og derefter gør denne forhøjelse illusorisk ved at ændre beregningsgrundlaget. Det er for dårligt, og det er at stikke folk blå i øjnene.

Regeringens finanslovsforslag med ændringer er uden perspektiv, uden reformer, forbrugsbegrænsende og arbejdsløshedseskabende. Det var ikke nødvendigt, for der er mulighed for at føre en anden politik, men ikke sammen med venstre. Hvordan viser de kommunistiske ændringsforslag en hel del om.

Kommunisterne har stillet 84 ændringsforslag til finanslovsforslaget. Nogle er af særlig principiel karakter. Vi er imod NATO og ønsker, at Danmark skal udtræde af EF, og derfor vil vi da heller ikke være med til at bevilge penge til disse formål, men dermed er vi jo ikke så blåøjede, at vi tror, der vil ske afgørende ændringer på disse områder i 1979. Derimod er der en lang række aktuelle forslag, der, hvis socialdemokratiet havde den politiske vilje til det, udmærket kunne gennemføres i 1979. Hovedsigtet med kommunisternes ændringsforslag er at øge beskæftigelsen med mindst 100.000 i 1979 samt gennemføre forbedringer for pensionister og unge under uddannelse samt inden for socialforsorgen.

I de beskæftigelsesforslag, som kommunisterne har lagt frem, går vi ikke alene ud fra bruttoudgifterne, men også ud fra en samfundsøkonomisk beregning, og det vil sige, at det, der spares i dagpenge, sociale ydelser og den højere skatteevne, der kommer af en større beskæftigelse, selvfølgelig tages med i beregningerne. Ændringsforslagene er samtidig en dokumentation af, at der kan skaffes beskæftigelse til mange tusinde, uden at det belaster betalingsbalancen nævneværdigt.

Kommunisterne har ikke noget imod at øge de offentlige udgifter, vel at mærke hvis